

LINK

RISKANTE RELATIES IN HET DIGITALE TIJDPERK

INKIJKEXEMPLAAR

SUZANNE VAN TILBURG

LITERAIRE THRILLER

RISKANTE RELATIES IN HET DIGITALE TIJDPERK

SUZANNE VAN TILBURG

LITERAIRE THRILLER

Disclaimer:

Dit boek is gebaseerd op waargebeurde feiten, maar alle namen zijn gefingeerd. Als iemand zich hier (niet) in herkent staat het diegene vrij een eigen versie te schrijven.

© 2019 S.J.C.W. van Tilburg

Auteur: Suzanne van Tilburg

Redactie: Maria Genova

ISBN: 978-94-92343-29-1

NUR: 305

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from the publisher.

PROLOOG

De Haagse wijkagent keek nog eens goed naar de charmante vrouw die tegenover hem zat. Hij had wel vaker bijzondere verhalen gehoord, maar wat zij hem zojuist had verteld viel buiten elke categorie. Toch kwam deze dame niet bepaald als geschift op hem over met haar opvallende, kordate verschijning en intelligente blik. Hij keek op zijn horloge. Hier had hij eigenlijk helemaal geen tijd voor. ‘Vijf kale mannen zeg je? En hoe weet je dan zo zeker dat zij daar voor jou stonden? Wat willen ze dan? En waarom waren ze kaal?’ Sanne zuchtte. Hoe kreeg ze dit in godsnaam uitgelegd in die tien minuten die ze had? Sven zelf had er tien jaar over gedaan.

DEEL I

De Verleiding

HOOFDSTUK 1

Niet klagen maar dragen en bidden om kracht

Negen mannen en één vrouw: ze was zowaar de enige vrouwelijke deelnemer. Nummer negen had met een guitige blik zijn hand uitgestrekt om zich voor te stellen en hielp haar omhoog toen ze haar notitieschrift uit haar tas had opgevestigd. Deze cursus kon nog wel eens leuker zijn dan ze had verwacht; een welkome afleiding van haar echtscheidingsperikelen, dacht Sanne.

Vijftien jaar huwelijk met iemand die niet gelukkig kon zijn. Vijftien jaar. Waarom had het toch zo lang geduurd? Grenzen stellen, daar was ze niet goed in geweest. Lekker makkelijk om dat achteraf te constateren. Maar Sanne kreeg steeds beter door wat er gebeurd was. Nu ze het hoge woord ('ik wil een echtscheiding', bizar hoe je zoveel levens met die vier woorden kon veranderen) eruit had gegooid en Tony bij zijn ouders was ingetrokken, voelde ze dat ze bevrijd werd uit die donkere periode. Uit de rollercoaster emoties van haar echtgenoot. Uit de beklemming. Vrolijk zijn, flink zijn, hupsakee, gewoon weer door door door. Negeren dat hij je soms ineens met ogen aankijkt die je niet herkent, in een zwarte gloed van

boosaardigheid. Bijna duivels, bijna schizofreen. Nege-
ren die hard door de woonkamer schallende Shaffy mu-
ziek tot laat in de nacht. Terwijl hij badend in zelfmede-
lijden de ene na de andere fles Russische champagne of
ander goedkoop spul achteroverslaat. 'Laat me, laat me,
laat me mijn eigen gang maar gaan.' Of 'Ik drink, ik drink
op elke vrouw die mij niet mag.' Ze kende alle nummers
uit haar hoofd en vond ze prachtig. Net als de talrijke
covers die op deze klassiekers waren gemaakt, of waren
het zelf covers? Maar ze háátte ze tegelijkertijd. Ze trok-
ken Tony, haar man, de vader van haar kinderen, weg
in een roes die sterker was dan haar liefde. Ze kon hem
daartegen niet beschermen. Ze kon zichzelf niet tegen
hem beschermen. En ze kon de kinderen niet tegen zijn
verdriet beschermen. Ze kon alleen maar varen op die
mooie, warme momenten die er óók waren. Die momen-
ten dat hij haar zo intens en liefdevol aankeek, dat haar
hele lichaam begon te gloeien en ze zich zo geborgen
voelde. Met stoepkrijt hartjes voor haar tekende door de
hele straat. Zijn huis vol waxinelichtjes zette, toen ze de
eerste keer bij hem thuiskwam. Gevolgd door hun eerste
vrijpartij met die mysterieuze *Twin Peaks* soundtrack op
de televisie op de achtergrond. Gulzig likkend, zuigend,
schokkend van opwinding. Hij had passie en zij had hem
lief. Zo lief. Maar Tony was niet gewoon Tony. Tony was
soms Tony één en soms Tony twee. En ze wist nooit
wanneer hij zou switchen, maar hij switchte telkens weer.

Achteraf bezien had ze het veel eerder kunnen weten.
Al in de eerste maanden dat ze met hem aan het daten
was, nadat ze haar studentenbestaan in Brussel had be-
eindigd en terug naar Nederland was gegaan, klopte het

niet. Lag ze 's nachts in zijn bed te wachten op elk geluid dat zou bevestigen dat hij eindelijk thuis zou komen. En kwam hij maar niet tot ze van uitputting in slaap gevallen was. Zat ze tot in het diepe donker haar examens voor het diplomatenklasje bij het instituut Clingendael voor te bereiden. En liet hij haar weer wachten. Zonder één bericht. Weer dronken als hij eindelijk thuiskwam. Dronken, niet vreemdgegaan, dat wist ze. Hij was veel te gek op haar en had haar nodig. Was dat wat ze zo prettig vond? Waarom accepteerde ze dit? Ze dacht dat het misschien zo hoorde. Hij was immers negen jaar ouder. Kwam uit de grote stad en had al een lange relatie achter de rug. Ze keek tegen hem op en werd overweldigd door zijn warme momenten. Dat gaf genoeg energie en compensatie voor zijn slechte momenten. 'Laat me', maar hoe dan? Hoe kon ze het laten als ze met hem een mooi leventje wilde opbouwen? Deed ze iets verkeerd? Was hij depressief omdat hij zijn zoontje uit zijn vorige relatie niet vaak kon zien? Baalde hij dat hij zijn opleiding niet had afgemaakt? Zoveel vragen, maar ze kreeg niet één antwoord. Er was niets aan de hand. En vragen leverden alleen maar ruzies op. Bemoeien gaf driftbuien. En als hij dronken was: glasscherven. Laat me. Dus liet ze hem.

Want ondertussen ging het fantastisch met alle andere dingen in haar leven. Sanne kreeg haar allereerste baan: een superleuke uitdaging op de net nieuw geopende Nederlandse ambassade in Kiev. En nadat hij zijn baan had opgezegd om haar te volgen, kregen ze daar hun eerste kindje. Ze hoopte vurig dat de zorg voor een baby hem meer afleiding zou geven: een prachtig poppendochtertje voor hem om mee te spelen. En om zich een bestaans-

recht toe te kennen als huisvader terwijl zij fanatiek aan haar carrière kon blijven werken.

Met Brianna verhuisden ze een paar jaar later naar Amerika. En omdat hij nog steeds driftig en onredelijk bleef, hoopte ze dat hij zou opknappen van het *At Home Dad* netwerk daar. Een geweldig Amerikaans initiatief voor huisvaders om sociaal contact met elkaar te houden en praktische opvoedtips uit te wisselen. Met een heuse *At Home Dad Convention* in Chicago: zalen vol workshops over zorgende vaders en hoe uit een isolement te blijven. Maar ook daar ging het mis en bleef Tony haar verrassen met zijn kwetsende driftbuien, die ontstonden op de meest vervelende momenten. Zoals toen zijn zoon bij hen logeerde en ze zwanger van haar eigen zoontje Kai was. Misselijk werd tijdens de kerstdiner-voorbereidingen, even wilde liggen en daarmee een enorme woedeaanval over zich heen kreeg omdat 'ze deze ene speciale kerstavond voor hem had verpest.' Ze kreunde van de pijn en ze wist dat dit niet klopte. Maar ze bleef geloven dat hij sterker werd, zou ontdekken wat hij zelf met zijn leven wilde, of ooit zou gaan praten over wat hem zo dwarszat. Er móest een excuus zijn voor zijn gedrag. Want het idee dat er misschien helemaal geen excuus was, was onverdraagbaar. Ondertussen haalde ze haar energie uit haar werk en haar snelgroeïende kinderen. Ze miste de eerste stapjes, maar probeerde elke minuut na haar werk de kwaliteitstijd met ze in te halen. Zolang haar altijd vrolijke prinsesje Brianna maar kon wegdroppen in haar roze prinsessenkamertje. En haar naar Baby Zwitsal geurende mannetje in haar armen kon dansen op *You'll be in my heart* van Disney's *Tarzan*. Als haar schatjes maar schaterden zodra ze thuiskwam en gingen rollebol-

len op bed. Vrolijke Amerikaanse kinderliedjes zongen. *The wheels of the bus go round and round.* Het leven ging door, het was niet écht moeilijk toch? Sanne hoefde alleen maar flink te zijn. Genieten van al het moois wat ze bezat. Negeren wat buiten haar macht lag. Zoals het hashpijpe dat ze in Tony's jaszak vond als hij stoned was gaan wandelen terwijl de kinderen op *pre-school* zaten, of de medicijndoosjes die ze verspreid over haar auto aantrof als ze naar haar werk wilde rijden. Bakmeel in haar werktas als ze 's ochtends beneden kwam. Als ze Tony op deze rare acties aansprak had hij nooit een echt excuus. Er waren wel wat dingen gebeurd in het verleden. Maar hoe ze ook aandrong op meer openheid, hij kon het niet aan.

Toen ze in Brussel werden geplaatst, en de kinderen ouder werden, hoopte Sanne dat het beter zou gaan. Maar het werd erger. Tony voelde dat Sanne immuun begon te raken. Hij zag haar liefde en respect verdwijnen en ging haar uitdagen. Bleef steeds vaker hele nachten rondwalen met de hond in het om de hoek van hun huis gelegen immense Zoniënwood. Reageerde niet op haar smeektelefontjes om thuis te komen. Dronk. Dronk te veel. Dronk veel te veel. Maakte ruzie om niets als vrienden bij hen logeerden. Sloeg haar slaapkamerdeur 's nachts wijd open uit frustratie en schreeuwde haar dan wakker; hoe durfde ze te gaan slapen terwijl hij leed. En zoals dat nergens op sloeg, sloeg niets ergens op. Want alles was bedoeld om maar aandacht te vragen. Hij deed zelfs de deur niet open als ze midden in de nacht terugkwam met Kai en Brianna die ze had meegenomen naar de McDonald's in het dorp uit afleiding - afleiding - afleiding. Wegrijden in die donkere nacht. Neem ze maar

mee, vlucht en blijf weg, alles, alles als zij maar niets merken. Het gaat zoals altijd wel weer over en dan is hij weer lief en warm en zorgzaam. Sanne voelde dat deze relatie killing was. Soms zat ze met tranen in haar ogen achter het stuur naar haar werk en wist ze zelf niet eens waarom. Maar ze had hem nog steeds nodig, en ze wilde haar gezin niet uit elkaar trekken. Het was niet klagen maar dragen en bidden om kracht. Tot ze, nadat ook de relatietherapie niet mocht baten, weer in Nederland gingen wonen en Tony nog steeds zijn geluk niet vond, en de kinderen er zichtbaar onder gingen lijden. Die begonnen het echt te voelen nu ze ouder werden. Kai iedere dag met een bleek gezichtje naast haar in de bus, op weg naar de internationale school. Brianna, die na een lachbui bij het ontbijt plots verstilde als Tony met een depressief gezicht verzuchtte dat hij 'gewoon niet gelukkig was'. De momenten dat beide kinderen in hun pyamaatje de straat oprenden, een ladderzatte Tony achterna, 'papa, papa!' roepend omdat hij terug moest komen en ze niet begrepen waarom hij wegliep. Hij keek niet eens om.

En toen, toen ook het moederhart werd aangetast, was Sanne er pas echt helemaal klaar mee. Daar kon geen gebed meer iets aan veranderen. In plaats daarvan sprak ze uit: 'Ik wil een echtscheiding.'

